

Ч. 8.

Серпень, 1959

Рік 9.

Ціна 25 к.

ЛІС МИКИТА

ПРАВДИВА ЖАЛІБНА ДЕМОНСТРАЦІЯ

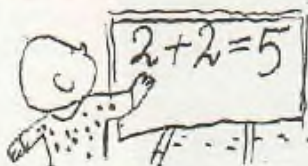
Біографія Хрущова

Вродивсь Хрущов Сергієвич Нікіта
У царстві обще-русского корита.

Із малку мав уже пождівську звичку:
Брутив паццатам закрутисту гичку.

У школі зовсім не зазнав мороки:
Учився геніяльно від двох роки.

А як підріс, сказав йому папаша:
„ — Валяй, дурак, страна широка наша”.

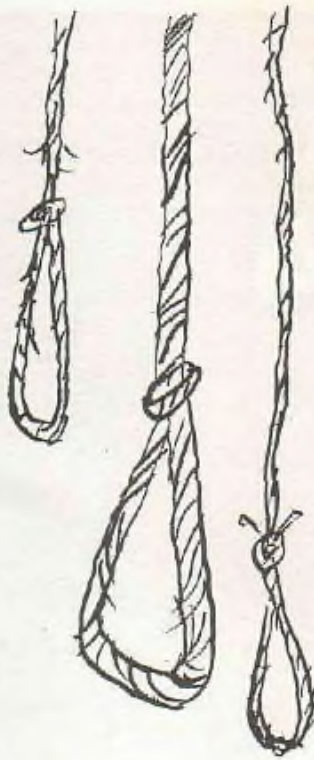
В рубащці й лаптях — ткнув за ремінь ложку
І покатав — парняга свій у доску.

Горілку жлопав, живучи по блату, —
Бо всім відомо: мав де жулік хату?

Як революція в імперії настала,
До українського добрався сала.

Ура! — кричав, свою зустрігши владу:
Шпану з Москви, Тули і Ленінграду.

І, от, відчув він — пролетарська сила! —
Ному уже росло советське рило!

В Кремлі, як Ленін витягнув копита,
З'явився Сталін, архизвір-бандита.

Він рік: „Нікіта, сволоч, сукин сину,
Валяй, дружок, як спец, на Україну!”.

Нікіта доблесно скінчив завдання —
Рилястий кат, каналія остання!

За успіх ордена дістав на груди
І перед Сталінном кресав присюди.

Подох і Сталін — і Нікіта сміло
Сів у Кремлі, сам — свиноматне тіло.

А далі що? Не пийде з того сухо:
Останеться, як слід, свиначче вухо.

Ба ба й

„Захрущавел" тепер цілий світ, „захрущилась", що так скажу, і наша Америка. Не знаю, чи американські газети присвячували в свій час стільки уваги Вашингтонів та Лінколнів, скільки присвячують тепер одному цибатому парнішці з колишнього Куреського „Усзда".

За американськими — і наші не відстають, з тим, що наші частують Микиту трохи міцнішими компліментами, між якими такі напр., як „бучер" (тобто різник) „сатана", „потвора", „дідько лабать" можна ще зарахувати до легчого калібру.

Правдивої біди наливав собі наш найстарший орган „Свобода", розписавши анкету п. з. „Хто знає Хрущова". А тепер — мабуть, бабо, радість: нещасні редактори, замість їхати на вакації і мочити свої мошні в басейні, мусять сидіти в редакції й прочитувати гори листів, що надливають з всіх-усюдів.

Звичайно, пишуть ці, які Хрущова не знали та й на очі не бачили... Той, хто його знав на правду, чи з ним балакав, чи мав нагоду випити 100 грамів, — не бійтеся, не дурак, ні словом не заїкнеться. Бо тоді, звичайна річ, патріоти могли б втепнати його за фрак і спитати: „Гей, мой, а як це сталося, що ти удостоївся такого близького знайомства з катом України?... Чи ти, бува, не був депутат, або який заслужений син народу?"

Розуміється — такий гість до редакції не напише, хоч, може, і сам крутиться недалеко від неї.

У зв'язку з візитою Хрущова виникли серед нашої еміграції ще дві важливі проблеми: перша — ношення жалоби, друга — биття в давони.

Як відомо — жалобне биття в давони (як у давні часи, перед появою татар) вигадав наш визначний учений, голова НТШ, проф. Смоль-Стоцький. Українська еміграція, серед якої знаходиться поважний відсоток дяків і паламарів, підхопила з ентузіазмом цю пропозицію, а УККА дав їй своє офіційне благословення.

Та, як зачуваємо, запланована акція не дістала благословення від вищої церковної влади. „Як пан професор хоче дзвонити, хай собі наперед купить дзвін". — та-

кі були слова одного з авторитетних духовних мужів. — „Церковні дзвони служать іншим цілям і на привітання Антихриста не будуть відзиватися".

Вел, так, покищо, стоять діла... Цю ситуацію може ще змінити якась поважніша та щира колесита.

ДЗВІН СВОБОДИ
НА ЧАС ПРИЗІДУ ХРУЩОВА

НІКСОН У ПОЛЬЩІ

На вулицях Варшави поляки плакали, побачивши Ніксона. (З преси).

— Чого ви плачете, приятелю?
— За Вільном і Львовом.

Щодо ношення жалоби (чорна пов'язка на рамені тощо) то тут справи посуваються наперед успішніше. Зокрема з великим запалом поширюють цю ідею два українські businessmen з Нью Йорку, які (як довідуємось) вже замовили на Деленсі стріт 1000 ярдів чорної крени і японського тшовку, та запросили наші жіночі організації до добровільної участі в дитті жалобного сквіпуку.

Покорно в Об'єднаному Комітеті м. Нью Йорку ведуться неофіційні, але палкі дискусії про те, чи винести на привітання Микити одну домовину, чи дві. Демократична опозиція хоче таскати свою власну труну, так само, зрештою, як робить щороку своє Свято Героїв та інші академії. Похоронне заведення Петра Яреми, знане з того, що завжди йде назустріч своїм клієнтам, погодилося випозичити Комітетові одну-дві домовини, поки ще немає в бізнесі великого руху.

З того всього бачимо, що Микита Сергійович не матиме причини нарікати, що українська політична еміграція не обшарує його в належний спосіб. Бо ж це відома річ: чим більший гвалт і крик будемо тут проти нього підіймати, тим більший для нього, ірреда, гонір...

Ім'ярек

— Під час посвячення спортової площі на Пластовій Оселі в Іст Четем відбулись перші змагання в красномовстві між головою Пластової Старшини, д-ром Я. Падохом і головою Оселі, д-ром В. Комаринським. Виграв на пункти д-р Падох.

— Перебуваючий на закордоні у ЗДА, парох Торонта, о. д-р Богдан Липський, загубився в одному місті, і то в греко-католицькій церкві: йому здавалося зовсім, що він попав до латинського костела!

— З Вашингтону повідомляють нас, що у зв'язку з проголошенням „Тисячі Поневолених Народів” проф. Лев Добрянський або дістане більшу „пейду” на університеті, або вилетить з посади.

— Довідуємось, що президент Айзенгавер попросить Микиту Хрущова, щоб затанцював йому в Білому Домі того самого гопака, якого танцював на Кремлі перед Сталіним.

— Працюючи в Москві з госпожами Хрущовою, Мікояною і Громико, пані Ніксон обіцяла прислати їм з Америки по-півдозена чейльонів, жіночу білизну і багато кольонської води.

— Наші прогресисти в Нью Йорку, з Юрієм Косачем на чолі, хочуть добитись привілею, щоб під час відвідин Микити Хрущова їм було дозволено цілувати його в... лице.

— Член редакції щоденника „Америка”, д-р Григорій Лужницький, дістане ц. р. від Українського Вільного Університету

новий науковий титул — „доктор шпаргалярства”.

— Українські батьки з Шикаго посилають своїх дітей на Пластову Оселю головню для того, щоб вони собі там пригадали англійську мову.

— Група поетів-модерністів у Нью Йорку вирішила заперестувати проти відвідин Хрущова в той спосіб, що її члени запусають жалобу за нігтями.

— Кажуть, що „Лебедіне озеро” к. Гантеру ви-

сихас з цього приводу, що під час родинних угаверівських пікніків, інж. В. Чайківський мішас забатато води до „дрінкія”.

— В Гантері відбувся масовий З'їзд Родини Ключасів, на якому схвалено одноголосно, що інж. Орест Ключас буде репрезентувати ключасівців на Світовому Конгресі Українців.

Краде, що може

У Совстах, чи в сателітських країнах ніхто не живе з того, що заробить, але з того, що вкраде.

У Польщі, в одній фабриці, поставили на брамі сторожа, який перешукував робітників, чи не вносять, бува, чого з фабрики.

Один робітник виходив усе з тачками, на яких було трохи соломи. Сторож перетрушував завжди соломі, але нічого в ній не знаходив.

Одного дня каже сторож до робітника з тачками:

— Слухай, обивателю! Сьогодні я вже останній раз стою тут на брамі, бо від завтра переходжу до іншої фабрики. Скажи мені, що саме ти крадеш, бо я впродовж року щодня докладно перетрушував соломі і ніколи нічого не найшов. Запевняю тебе, що не зроблю з цього ніякого вжитку.

— Хочеш знати, що краду? — відповів робітник. — Тачка.

Теж герой

— Не говоріть мені про большевиків, я їх добре знаю!

— Де ж це ви мали нагоду пізнати їх?

— На Совтській Виставі в Нью Йорку.

Оголошення

„Книгарня „Сурма” в Нью Йорку поручає імпортовані, старокрайові коси і молотки на привітання Микити Хрущова”.

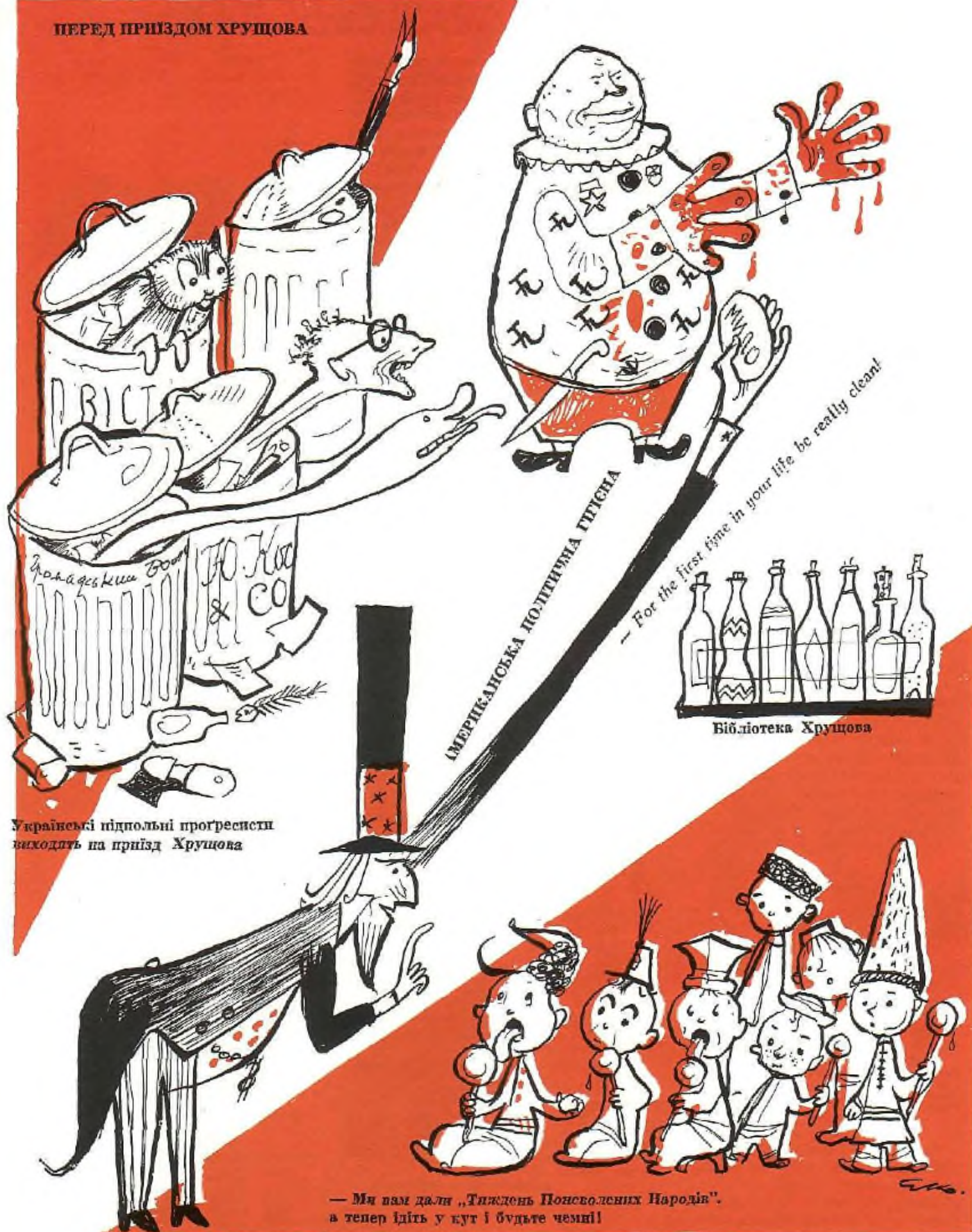
НА ПРИЇЗД ХРУЩОВА ВІД „ЛИСА МИКИТИ”

У Нью Йорку патріоти
Пруться до жалоби...
День жалоби, до хориби,
Та задля худоби?

Ти Микита, я Микита,
Оба ми Микити.
Не їдь, чорте, до Дітройту,
Бо будемо бити!

ПЕРЕД ПРИЇЗДОМ ХРУЩОВА

З ЧОГО СМІЮДЬСЯ В СОВЕТТАХ?

— Я хотів би почитати щось смішне.
— Ви що? Смієтесь?

На цьому вирізку з „Перця“ можна би й скінчити.

Крапка — і нема що більше вирізувати.

Советська людина — не сміється. Але скажіть це офіційному советчикові, то він негайно, за назвом Москви, образиться.

„Перцеві“ дадуть завдання боронити советський гумор перед „буржуазним наклепом“. Редактор журналу сідає тоді і пише.

Ось що пише він у фейлетоні „ТАКИ РОЗСМІШИЛА“

голь писали далеко до революції, а на добрий советський рахунок, оба вони „поміщики — буржуї“. Марк Твен, вибачайте, теж, хіба, не советський. Лишається один Вишня, але він виріс ще на до-революційнім хлібі, і його, за „націоналістичні ухили у творчості“, запроторили на заслання. Коли він вернувся і покався, то вже те, що писав, тяжко називати гумором. Гіркий це був сміх і тільки доказує, як можна знівечити людину та її, добре колись, почуття гумору.

Значиться, не доробилась революція впродовж сорока років ні одного правдивого советського гумориста!

Людині стало не до сміху, як ось і пише далі червоний фейлетоніст:

Нові зорі в небі, і на землі зорі, на грудях передовників, що випереджають США...
І хоч би хто посміхнувся!
Для тридцяти п'яти мільйонів людей за п'ятирічку будемо нові будинки й квартири?
А от не посміхасьмося!
І хоч би кому-небудь пощастило нас розсмішити!

Шкода говорити, — не розсмішати.

Бачили ми оті „зорі на грудях“, бачили „будинки й квартири“, і не до сміху ні людям, ні будинкам.

Але фейлетоніст, накопичивши ще трохи пропаганди, закінчує ударно:

— У дурносміхах наші люди ніколи не ходили.
І на фальшиві, паскудні посмішки у нас не розкинешся.
А грізним сміхом революції, смілися, сміємось і добре сміємось! Останніми посміємось!

Дай Боже! Дай Боже, щоб останні, щоб по них прийшов таки назад правдивий людський сміх!

А фейлетоністові не дивуємось. Як начальство наказало, так і написав.

Бо, ось, новий вирізок, цим разом з „Брокодилів“. Рисунок, на якому зображено советську лікарку, яка, колунаючись громадянинові в роті, каже:

— Тепер скажіть «а»!
— Без согласования с начальни-ком не могу.

Скажете, — будівництво!
Так, давайте, будівництво. Ось новий автентичний вирізок!

СТОІТЬ ГОРА ВИСОКАЯ...

Подивись, будь ласка, на це фото і відгадай, що тут знято. Не відгадав!

Так-от знай: перед тобою корітник колгоспу „Шлях до комунізму“. Хай тебе не дивує, що на фото нічого, крім вершечка даху, не видно. То не фотоапарат винен, а винна гора, що заступила корітник. Це — гора гною, якого вже кілька років звідси не вивозять на поле.

Корівника колгоспу „Шлях до комунізму“ нам, на жаль, сфотографувати не пощастило.

Електрифікація? Є і про те, навіть вирішоване.

У селі Підвисокому (Снятинський район на Станіславщині) стоїть новозбудована міжколгоспна електростанція. Три роки стоїть — не працює. (З листа селькора).

Скінчився давно будівельний процес, Три роки стоїть побудована ТЕС. Дротин обриває розгніваний вітер, Обдергненими стінами станція світить. Поглянеш — і прикро, і дивно стає: Нікому те „світло“ у вічі не б'є.

Промисловість? ..

— Дуже блаженські черевники. Я в них, товаришу продавець, і додому не дійду.
— Не турбуйтеся. У нас з до-ставкаю додому.

Є й про комунікацію.

У валківській „чайній“ Ми і ми спитали: „Чаю попийти можна?“ — „Що ви, що ви?“ — відповіли нам. — У нашій чайній давно чаю нема. — „Чому?“ — „Води нема“. — „А чому води нема?“ — „Коняка воду не ве-зе...“

Не вміємо. Одного не вміємо... Не вміємо — та й край! Треба швидко вживати термінових заходів:

1. Негайно заборонити виступи Тарапуньки й Штенцеля.
2. Вилучити з бібліотек Котляревського, Гоголя, Марка Твена, Остапа Вишню й інших.

Тарапунька і Штенцель — циркові блазні, нас вони не цікавлять. Але щодо літератури в бібліотеках, то вже — гов, тримай бики! — бо Котляревський і Го-

Або:

Досі процес гороутворення вважали надзвичайно повільним, його вимірювали епохами.

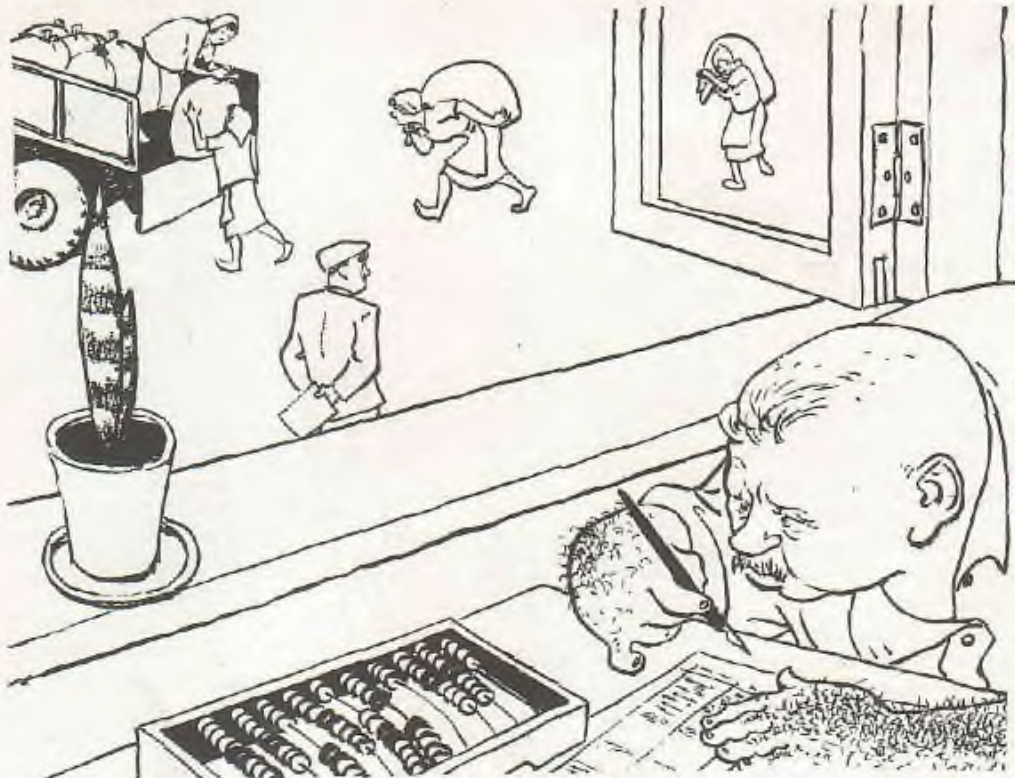
Однак, у наші дні, на очах здивованих місцевих жителів, поблизу станції Стрілки, Львівської залізниці, помічено дивне явище природи: росте висока біла гора, яка незабаром зможе попрацювати з стародавніми, викритими льодовиками, гірськими хребтами. Створюється гора штучно, для цього використовують десятки вагонів, багато людей зайнято вантажно-розвантажувальними роботами.

Що за причина? Хто це вирішив переплюнути фараона Хеопса з його знаменитою пірамідою?

Ось уже третій рік на станцію надходить мінеральне добриво, так зване вапняне борошно. У 1956 році його надійшло 378 тонн, у 1957 — 1375 і вже в цьому році — 120 тонн. Модною з цих багатьох сотень тонн ніхто з станції не забирає. Голови колгоспів Стрілківського району, Дрогобицької області, яким адресують добрива, в один тон кахнуть:

— Воно для нашої землі не придатне.

Але органи сільськогосподарського постачання на це не зважають. Гора висока на станції Стрілки невблаганно росте. Чи не тому, що всі сигнали з місць натрапляють у сільгоспостачі на скелю бюрократичної байдужості?

Про совєтські лічниці говорить рисунок із „Крокодила”:

— Этого больного надо выписать. Он уже простудился.

Чомусь у ресторані й у «вареничній» вікна заминають чорною запасною. Кажуть, що в темряві тебе мухи не найдуть. Вигадні! Вони кліт! очі мають, роздільність, та так сканьно на тебе налітають... Хай їм грець! З рота вареники видирають!

Не завжди перепаде нашому українцеві вареник, хоч би вже й з мухою. Важке, що „старший брат” відгодований, як ось на азтентичному, із совєтської преси взятому, фото:

Знято їх з натури у Вінниці

Ось вам правдиві вирізки із совєтських журналів.

Ось правдивий „революційний” сміх, про який то і пише редактор „Перця”.

Тепер про чудеса торговельні.

Пішли ми на шахту № 6—7—16 (шахтарське селище Петроградка-Донецька).

Ідемо, а нам назустріч шахтарі і шахтарки на велосипедах шпарять, аж курява встала.

— Нудні це? — гукаємо. — На футбол?

— Який там футбол?! Томат!.. По томат до Голубівки

Ідемо. Уже другий квартал, як у селищі томату нема...

Нема в Петроградці-Донецькій і простішого: огіру нема. Капуста буває по парних днях, картопля — по непарних.

Щоб у селищі скомпонувати бошчин, хазяйки складають п'ятиденний графік: день на добування томату, день — на капусту і т. д.

Варять борщ за графіком.

А счез би!

Счез би ек канфорія,
аби счез! Аби його вітром
рознесло по каменюх та
по пуццок, де лючка нога
не стулила від кінце сві-
та!

Аби воду не переїхав,
аби його риба ізїла і раки
розципали до решти!

Аби си пошпортов на
перших сходах у Вашин-
тоні на віки вічні!

Аби не дочекав від єд-
ного келишка до другого
дочекати!

Аби його акогольом спа-
лило від середини на
уголь чорний!

Аби його сиратом рос-
перезало перед усім наро-
дом на вічну публіку!

Аби си хоц раз або два
на мою Парацию напорів у
зустріч!

Аби си в кукунудзу роз-
сипав тай аби його сліпа
курка чисто видзьобала.

Аби на Колимі зогнив
дорешти з ходаками!

Аби спух, ек тота бані у
Кремлі, тай аби си роз-
пук у шіснаціт раз по-шіс-
націтеро!

Аби си Нірбеґу дочекав,
на шибеници д' горі нога-
ми висіти на повольне ско-
нанс!

Ше бим сми за дозволе-
нем шос сказав, але вже
не скажу, бо то має бути
мовчазнива демонстра-
ція.

Франц Зозула

Приїзні ваканції

Пані Олімпію Добро-
вольську спитали, як по-
чувається Йосип Гіриляк
на ваканціях.

— Дякую, прекрасно, —
відповіла п-ні Олімпія. —
Наставив собі патефона і
слухав Гриця Зазулю.

"THE FOX"

Editor Edward Kozak

Address: "The Fox"

4921 Larkins

Detroit 10, Michigan

Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00

Піврічна \$ 1.50.

СОВЕТСЬКА ДРАБИНА

Покривджений мистець

Проф. Петро Андрусів
жалівся недавно, що з на-
годи концертних успіхів
його дружини, п-ні Ната-
лії, жаден з рецензентів не
відмітив досі його особи.

— А ви при чому тут?
— спитали мистця.

— Як то — при чому?..
А хто в неї за шлофара?

Автентичне

8-літня донечка ставить
мамі таке питання:

— Скажи, мамо, чи пе-
рехід з Пласту до СУМА
це такий тяжкий гріх, як
перехід із католицької
церкви до православної?

Зразу пізнав

— А це моя, недавно
прибула з Європи, кузи-
ночка!

— Пізнаю, пізнаю, що
недавно.

— По чім пізнаєте?

— Бо так смачно жус
гуму.

Напі діти

— Чим ти, Івасю, хотів
бути, коли виростеш
великий?

— Поліцаєм.

— А то чому?

— Бо тоді зможу бави-
тись посеред вулиці, і
жодне авто не матиме пра-
ва мене переїхати.

ЛІСЯЧИЙ КОМЕНТАР

В „Сучасній Україні” та в
інших наших газетах появилася
анонс, що В-во польського жур-
налу „Культура” в Парижі випус-
кає власним коштом, в українсь-
кій мові надруковану книжку Ю-
рія Дивинча-Лавриненка п. з.
„Розстріляне Відродження”, на
970 сторін друку!

Ініціативу „Культури” треба
справді привітати, та ми мали б
ще побажання до редакції журна-
лу, щоб вона заохотила своїх чи-
тачів-поляків вивчити українську
мову, а потім розкупити книжку
Дивинча. Бо українські читачі
ледви чи її розкуплять...

Наші канадійські й американ-
ські газети з великим захоплен-
ням привітали піднесену на Кон-
гресі Українців Канада пропози-
цію скликати в недалекому май-
бутньому Світовий Конгрес Укра-
їнців в Діаспорі... А ми від себе
запропонуємо Комітетові скликан-
ня такого Конгресу — менаджера!
Є ним ніхто інший, як тільки ред.
Нестор Ріпецький, людина з маи-
табами і світовим розмахом, ор-
ганізатор славнозвісної Української
Фільмової Експедиції довкола сві-
ту.

Під час ювілейної імпрези УН
Союзу „Гомін України” в Нью
Йорку виставлено на сцені Кар-
негі Гол інсценізацію з життя на
дворі Гетьмана Мазепи, на підста-
ві „Трилогії” В. Лепкого. Відбу-
вається така сцена, що запрошені
на гетьманський двір гості розохо-
тились до танців і ажарили „по-
льонеза”... І все було б гаразд
з тим польонезом, якби вони не
танцювали його під музику Шо-
пена, який, як відомо, вродився
100 літ після Полтави (в 1810 р.)
і за часів гетьмана Мазепи не міг
ще компонувати жадної музики.

Прохаємо не забути:

Понад все — платівки „УТН”

Можна замовляти також в Адмі-
ністрації „Л. Микити”.